

særligt heller ikke for Statsbanerne, hvad jeg senere skal komme tilbage til, idet den Note, som findes paa Statsregnskabet § 3, jo ikke er noget Formueregnstab. Men hvad Henlæggelse til en Fornødsels- og Forstærkningsfond angaar, vil det, tror jeg nok, være i Strid med de Regler, der i en Nærrelse ere fulgte her, og som netop gaa ud paa at fjerne alle særlige Fonde. Man har jo i Aarens Løb efter Grundloven spist ikke saa saa særlige Fonde op, og Stabelen af en saadan Fond vilde derfor ganske sikkert ikke stemme med den Praksis, vi hidtil have fulgt. Derfor bliver Forholdet for Statens Budget med Hensyn til Jærnbanevæsenet et ganske andet end det private Selskabs. Hvad Posteringen paa § 27 angaar, faar den sin Betydning ikke særlig gennem Bevillingen, thi det er jo en Selvbølge, at for Statsbanerne er det i og for sig irrelevant, enten Beløbet bevilges paa den ene eller den anden Paragraf, men det faar sin Betydning derigennem, at det netop er de Beløb, der ere opførte paa den, som oversøres paa den Dpgørelse, der optages i Statsregnskabet som Note til § 3, og for saa vidt har det ogsaa sin Betydning, om Posteringen paa § 27 er korrekt eller ej, og i den Henseende maa det erkendes, at Posteringen ikke er korrekt. Man opfører paa § 27 Poster, som ikke høre hjemme her, saa snart det gælder om, at § 27 skal danne Grundlaget for en Dpgørelse af den egentlige Formue. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds paaviste allerede i saa Henseende, hvorledes det gælder, ved enkelte Eksempler. Han talte om, at man paa § 27 søgte Bevilling til Anskaffelsen af et nyt Skib til Korsør-Kiel Routen og saa overførte dette Beløb paa Dpgørelsen til Regnskabet § 3, uden at affrive, hvad det udrangerede Skib i sin Tid har kostet. Det er klart, at hvis man vil bruge denne Dpgørelse, som den hidtil er bleven brugt, til at afgøre Spørgsmaalet om, hvorvidt Statsbanerne forrente sig, vilde man her stille Fordringer, som ikke paa nogen Maade kunne opfyldes. Det er givet her i dette Tilfælde, som jeg nævnte, at Statsbanerne ikke kunne forrente Anskaffelsesværdien baade af det ny Skib og det gamle, som slet ikke mere eksisterer. Man kunde ganske sikkert fortsætte de Eksempler, som det ærede Medlem har fremdraget, men jeg skal kun gøre det for et eneste Forholds Bedkommende.

Jeg skal henbise til, hvorledes der i 1894 blev bevilget $\frac{1}{2}$ Million Kroner til Flytning af Banestationenovre i Viborg. Dette Beløb vil blive overført paa Oversigten til § 3 i Regnskabet, men man affriver ikke, hvad den gamle Station har kostet i sin Tid, naagtet den nu bliver nedreven og forsvinder. Følgen deraf er altsaa den, at man stiller en Fordring om, at Statsbanerne skulle forrente i Fremtiden Anlægskapitalen ikke blot af den Station, de have, men ogsaa af den Station, som forsvinder. Det er derfor ganske sikkert, at hvis man vil drøfte Spørgsmaalet om, hvorvidt Statsbanerne forrente sig eller ikke, maa man først begynde med at gøre en anden Beregning af den Værdi, som Statsbanerne have, altsaa en Værdi, som kan lægges til Grund for Forrentningen. Saaledes som man hidtil har baaret sig ad, hvor man har taget Værdien ud af Regnskabet Oversigt til § 3, som i øvrigt har den aldeles korrekte Overskrift: Udgifter til Anlæg og Driftskjørelse ved Statsbanerne, vil man blive ført paa Vildspor. Man vil der opstille Fordringen om, at Statsbanerne ikke blot skulle forrente deres virkelige Værdi, men ogsaa skulle forrente alle de Beløb, som i Tidens Løb ere blevne anvendte til Anskaffelser for Statsbanernes Bedkommende, og det til Anskaffelser, enten det nu er til Bygninger eller til Materiel, hvis Levedygtighed jo, som bekendt, er meget begrænset. Det siger sig selv, at en Fordring som denne vil Statsbanerne aldrig kunne opfylde. Den af det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Bramsen) opstillede Fordring, at Statsbanerne skulde forrente Anlægskapitalen med 2 Procent, er jo en gammel Fordring, det er ikke noget, som det ærede Medlem er kommet frem med som noget nyt, det er tværtimod det gamle, man har gjort gældende her. Det ærede Medlem opstillede saa en Beregning, hvorefter han mente det klart godtgjort, at denne Fordring om, at Statsbanerne skulde betale sig eller forrente sig, ikke paa nogen Maade er fyldestgjort. Det var saa langt derfra, at det vel egentlig var saa galt, som det kunde være. Men det ærede Medlem var aabenbart her kommet ind paa et Omraade, som ligger ham noget fjernere end det, hvor han ellers færdes. Vi ere vant til at se, hvorledes det ærede Medlem kan tumle med Tal, og hvorledes hans kritiske Sans altid er til Stede til at kunne bedømme Tal paa rette Maade, men her har den kritiske Sans aabenbart svigtet det ærede Medlem, der ellers let vilde have opdaget, at det var en fejl Vej, han var kommen ind paa. Jeg skal ikke i det enkelte